

функціонування фінансової системи держави з метою мінімізації можливих збитків від подальших фінансових криз для вітчизняної економіки. За умови впровадження перерахованих вище рекомендацій сучасна фінансова система України вийде на шлях стабільного економічного розвитку.

Література.

1. Гуцаленко Л.В. Державний фінансовий контроль [Електронний ресурс] / Л.В. Гуцаленко. – Режим доступу: <http://subject.com.ua/pdf/46.pdf>. - Заголовок з екрану.

2. Завгородній А.Г. Фінансовий словник [Текст] / А.Г.Завгородній, Г.Л. Вознюк, Т. С. Смовженко. – Львів : Вид-во ДУ «Львівська політехніка», 1996. – 384 С.

3. Карлін М.І. Фінанси країн Європейського Союзу [Електронний ресурс] / М.І. Карлін – Режим доступу: http://pidruchniki.ws/15840720/finansii/finansii_krayin_yevropeyskog_o_soyuzu_-_karlin_mi. – Заголовок з екрану.

4. Моторна Я. Проблеми функціонування фінансової системи України [Електронний ресурс] / Я. Моторна. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/16_ADEN_2010/Economics/68425.doc.htm. – Заголовок з екрану.

ПРОБЛЕМИ СПІЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ КРАЇН ЄС У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ

Білозуб О.О., Киричок Д.О., Коваль О.Г., студенти,
Харківський національний технічний університет сільського
господарства імені Петра Василенка*

Для країн Західної Європи проблема уніфікації чинного податкового законодавства, яка пов'язана з інтеграцією їх економічних систем, виникла ще наприкінці 50-х років, коли був утворений Європейський Союз (ЄС). Як показує практика ЄС, створення єдиного податкового простору державами чіткіше простежується у непрямому оподаткуванні, тобто спочатку гармонізуються податки, які безпосередньо впливають на ціноутворення товарних потоків [3].

**Науковий керівник – Рижикова Н.І., д.е.н., доцент*

При проведенні спільної політики у сфері оподаткування у межах ЄС, з одного боку, важливе значення має максимально можлива гармонізація та координація податкових систем країн – членів ЄС у контексті формування спільної інтеграційної стратегії, а з іншого – вимога врахування інтересів країн-членів з огляду на те, що податкова політика є символом національного суверенітету і невід'ємною складовою загальної економічної політики кожної держави.

Ці питання актуальні з огляду на податкову реформу в Україні, і зокрема у сфері непрямого оподаткування. Непрямі податки у розвинених країнах світу становлять досить вагомую частку в загальному обсязі податкових надходжень. Значна увага приділяється адмініструванню непрямих податків у країнах Євросоюзу і Організації економічного співробітництва й розвитку (ОЕСР). Серед непрямих податків виділяють також фіскальну монополію та стягнення мита державою. Фіскальна монополія — це прибуток держави від реалізації монополізованих державою товарів. При частковій монополії держава монополізує або тільки процес ціноутворення, або ціноутворення і виробництво певних видів товарів, або ціноутворення і реалізацію. Мито встановлюється при переміщенні товарів через митний кордон держави, тобто при ввезенні, вивезенні або транспортуванні транзитом. На відміну від інших непрямих податків стягнення мита має за мету не стільки фіскальні потреби держави, скільки формування «раціональної» структури експорту і імпорту [4].

Відповідно податкова гармонізація передбачає приведення у відповідність структури податкових систем, порядку стягнення основних видів податків у всіх країнах співтовариства, а не повну їх уніфікацію, і базується на таких принципах:

- забезпечення нейтральності податків з позицій умов конкуренції на єдиному ринку, іншими словами, недискримінаційний податковий режим для всіх його учасників;
- усунення податкового (митного) контролю на внутрішніх кордонах співтовариства;
- виключення можливості подвійного оподаткування прибутку компаній, які здійснюють діяльність у двох або більше країнах ЄС;

- зведення до мінімуму можливості ухилення від сплати податків;
- існування гарантії надходження відповідних доходів у бюджети країн-учасниць.

Доводиться констатувати, що фактично в ЄС донині не створено єдиного податкового простору, що безумовно ускладнює функціонування єдиного внутрішнього ринку. Разом з тим важливо підкреслити, що за півстолітню історію практики гармонізації національних систем оподаткування країн-учасниць у контексті розвитку ЄС встановлено такі загальні принципи податкової гармонізації:

- узгодження правового регулювання;
- синхронність прийняття гармонізованих законодавчих актів;
- послідовність етапів гармонізації;
- пріоритетність міжнародних угод над національним законодавством.

Ці принципи, у свою чергу, зумовлюють необхідність системного підходу до гармонізації національних податкових систем, основними напрямками якої в ЄС стали:

- гармонізація стягнення непрямих податків (ПДВ і акцизів);
- уніфікація оподаткування компаній.

Податкова система будь-якої країни є продуктом не лише економічного, а й політичного розвитку суспільства. Вона віддзеркалює інтереси різних суспільних груп та політичних партій і є результатом консенсусу, до якого прийшли ці сили у процесі ухвалення податкових законопроектів.

З огляду на досвід країн із розвиненою економікою, які теж здебільшого методом проб і помилок впроваджували податкове законодавство на своїх територіях, наша держава, зокрема, вимагає нетрадиційного підходу до кодифікації наявної податкової системи. Результатом такого підходу може бути передусім стабілізація основ оподаткування, закладення основ цілісної податкової бази, з іншого – створення сприятливих умов для вдосконалення механізму нарахування і стягнення податків.

Література.

1. Захаров А.С. Налоговое право Европейского Союза: действующие директивы ЕС в сфере прямого налогообложения / А.С. Захаров. – М. : Волтерс Клувер, 2006. – 22 с.
2. Крисоватий А.І. Теоретичні домінанти і практика реалізації податкової політики в Україні / А.І. Крисоватий. – Тернопіль: Карт-бланш, 2005. – 375 с.
3. Рижикова Н.І. Податкова політика України в умовах гармонізації податкового законодавства до вимог європейських стандартів / Н.І. Рижикова, Н.О. Бірченко // Вісник ХНТУСГ: Економічні науки. – Вип. 177. – Х.: ХНТУСГ, 2016. – С. 137-146.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ РИНКУ ОСОБИСТОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

*Бровко Л. І., к.е.н. доцент, Сірко А. Ю., асистент,
Буштин А. А., студент,
Дніпровський державний аграрно-економічний університет*

Особисте страхування пов'язане із особливою сферою процесу відтворення, а саме з відтворенням робочої сили і зумовлене ризиковим характером діяльності людей різних професій, підвищеним ступенем ризику, пов'язаним із погіршенням довкілля, зростанням питомої ваги людей похилого віку у загальній кількості населення тощо.

Особисте страхування проводиться з метою організації страхового захисту окремих громадян на випадок виникнення різних подій, що відображаються на житті, здоров'ї та працездатності цих громадян. Відповідно до ст. 4 Закону України «Про страхування», особисте страхування можна визначити як страхування майнових інтересів, що не суперечить законодавству України і пов'язані з життям, здоров'ям, працездатністю та додатковою пенсією страхувальника або застрахованої особи [1].

За формами проведення особисте страхування поділяється на обов'язкове і добровільне. Деякі науковці виділяють дві підгалузі – страхування життя і страхування здоров'я. В основі такого поділу лежить обсяг зобов'язань страховика і термін страхування. Основними видами особистого страхування є